

в която чува се как с крачки тежки
спокойно броди вред Смъртта.

Но ето хладния ѝ джх ползхва —
пред избичката спира тя,
и в ужас старият Демит настрхва
и стон възбличва на уста.

— О, не! Далеч! Не давам го! Не бива!
Последен внук — последна скръб!
Вжзпри ржката си немилостива!
Едничжк е и толкоз скжп!

И разтреперан пипа го той в шемет:
— челото. . . вледенено. . . мраз! . .
Не може туй! Не може! Няма да го вземе!
Далеч, далеч сжс него аз! . .

Обезумял от страх, Демит трепери,
детето грабва като в сжн
и пипнешком през нисичките двери
едвам измжква се навжн.

И глухо тук таме с тояжката почуква,
разветрил белите коси.
Вжзпира вмиг, поема джх и хуква —
да го спаси, да го спаси! . . .

Но вмиг той спира се, простенва, охва,
изкривя старческо лице
и, залюлял се в немощ, тежко грохва
сжс хладен детски труп в ржце. . .

А вред — ни шум, ни лай, ни вик човешки —
гробовно сжнна пустота
и само сред нощта сжс стжпки тежки
спокойно броди там Смъртта.